

Για την αλήθεια της Ιστορίας (Νίκος Ορφανίδης, Δρ Φιλολογίας-Λογοτέχνης)

/ [Πεμπτούσία](#)

Σκέφτομαι και πάλι το δράμα της Κύπρου. Πώς θυματοποιήθηκε και πώς σφαγιάστηκε ένας ολόκληρος λαός, ο ελληνισμός της Κύπρου, μέσα από την αθλιότητα και τις μεθοδεύσεις και την απάτη των ισχυρών. Αλλά και τα λάθη όλων ημών και την εγκατάλειψη. Ακούω όσα αναιδώς διεκδικούν οι Τούρκοι, τους βλέπω να περιφέρονται χωρίς αιδώ, χωρίς τύψεις και χωρίς μεταμέλεια, χωρίς μία συγγνώμη, έτσι ασυστόλως σ' όλη την Κύπρο, όση δι' αίματος κρατήσαμε οι Έλληνες ελεύθερη, και σκέφτομαι όλη αυτή την υποκρισία στα τοπία της Ιστορίας και το διαχρονικό δόλο των ισχυρών.

Θύματα είμαστε, εντέλει, οι Έλληνες μιας απίστευτης μηχανής εξόντωσης και θανάτου. Με όλη εκείνη τη διαστροφή της αλήθειας, την απίστευτη προπαγάνδα των Αγγλων, και των Τούρκων στη συνέχεια, που σχεδίασαν την παράδοση της ελληνικής Κύπρου στους οθωμανούς. Όλη εκείνη τη μηχανή του ψεύδους, όσα

επινόησαν, για τους δεδιωγμένους δήθεν και κατατρεγμένους Τούρκους, που στη συνέχεια πάνοπλοι, με συμμετοχή αξιωματικών του τουρκικού στρατού, έκαιγαν, ως όχλος, τις ελληνικές συνοικίες της Λευκωσίας και κατέσφαζαν αθώους, άοπλους πολίτες. Αυτά ήδη από το 1958, όταν εμείς οι Έλληνες διεκδικούσαμε την απελευθέρωσή μας και την ένωσή μας με την Ελλάδα. Ποιός μιλά, όμως, για όλα αυτά πια;

Σκέφτομαι τις πυρκαγιές των παιδικών μας χρόνων, τον Άγιο Λουκά και τους πρώτους εκείνους κληγυμένους Έλληνες, που έχασαν τα σπίτια τους, έφτασαν τότε και στην Κυθρέα, στή γειτονιά μου, για να φύγουν ξανά το 1974, πρόσφυγες και πάλι κληγυμένοι. Τους σφαγμένους Έλληνες του Κοντεμένου σκέφτομαι ακόμα, τα ματωμένα Χριστούγεννα του '63, κι εκείνη την αγία Τηλυρία του '64 με τις βόμβες ναπάλμ. Το παιδάκι εκείνο με τους επιδέσμους στο κεφάλι. Τα καμένα σώματα. Τότε που σχεδίαζαν οι Τούρκοι το καντόνιο και το ναύσταθμο των Κοκκίνων για τον αποβατικό τους στόλο, που αναιδώς ζητούν ξανά σήμερα, πενήντα τρία χρόνια μετά.

Περί αληθείας σήμερα ο λόγος. Γιατί πρέπει να γυρίζουμε σ' αυτήν. Και να ξέρουμε πως καμιά λύση δεν μπορεί να θεμελιωθεί στο ψέμα και στην απάτη. Μόνο έτσι θα λυτρωθούμε αμοιβαίως από τα δεινά της Ιστορίας. Αν, επιτέλους και οι άλλοι

αρθρώσουν ένα λόγο συγγνώμης, για όσα δεινά επεσώρευσαν σ' εμάς, τους κατατρεγμένους Έλληνες. Για όλα τα ψεύδη που εκστόμισαν στον τόπο της ιστορίας, με τα ανατιναγμένα δήθεν τεμένη και τα άλλα, που αργότερα ήλθαν και απεκάλυψαν οι ίδιοι ως σκηνοθετημένη προπαγάνδα. Εμείς οι κατατρεγμένοι Έλληνες είναι που έχουμε υποστεί την εθνοκάθαρση. Χρόνια τώρα. Το βίαιο ξερριζωμό. Τη βεβήλωση των ιερών μας. Τη λεηλασία της μνήμης μας. Εμείς ζήσαμε και ζούμε τη βάνουση τουρκοκρατία. Ας μιλήσουμε, επιτέλους, για τους καημένους αδελφούς μας της αγιασμένης Καρπασίας, για τον τρόπο της πιο βάνουσης Τουρκοκρατίας που εισέβαλε και επανήλθε στην Κύπρο.

Αυτό τον καημό και την αγωνία μου καταθέτω, καθώς εισπράττω την ελαφρότητά μας έναντι της Ιστορίας, η οποία όμως είναι και παραμένει πάντοτε αμείλικτη. Γιατί ποτέ δεν χαρίστηκε σε κανένα, όσες παραχαράξεις και διαστροφές της επιχειρηθούν. Οποιαδήποτε ωραιοποίηση και παράκαμψη της ιστορικής αλήθειας, μόνο νέα δεινά θα μας επισωρεύσει.

Χωρίς μεταμέλεια και συγγνώμη, δεν θα μπορέσουμε να συνυπάρξουμε ειρηνικώς με κανένα. Αν πρώτα δεν θάψουμε εκκλησιαστικώς και ορθοδόξως τα αγνοούμενα θύματα και τους πεσόντες της εισβολής. Ούτε πάλι θα οδηγηθούμε, μέσα από ευσεβοποθισμούς, σε μιάν άλλη, φαινομενικώς ωραιοποιημένη, πραγματικότητα ζωής.

Σκέφτομαι εκείνο το «γνώσεσθε την αλήθειαν και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς» του Κυρίου. Χωρίς αλήθεια, δεν θα μπορέσουμε να οδηγηθούμε πουθενά. Γιατί μόνο

η αλήθεια θα μας οδηγήσει στη δικαιοσύνη και η δικαιοσύνη, ως αποκάλυψη του φωτός, θα αποκαταστήσει τη δοασαλευθείσα φυσική και ηθική τάξη του κόσμου, για να θυμηθούμε την αρχαία τραγωδία και τη θεματική της ύβρεως. Στον τόπο της ύβρεως επιμένουν ακόμα οι Οθωμανοί, με τους οποίους διαλεγόμαστε και με τους οποίους επιχειρούμε ή προσδοκούμε να ζήσουμε.